

Η στάση μας απέναντι στον Χριστό (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Καθώς άλλη μία Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή έφθασε στο τέλος της κι ενώ βρισκόμαστε στα πρόθυρα της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος, η Εκκλησία μας, με την ποιμαντική διάκριση και τη σύνεση που την χαρακτηρίζει, προβάλλει μια ευαγγελική περικοπή, η οποία βεβαίως έχει δώσει το όνομά της στη σημερινή Κυριακή, συνάμα, όμως, αδικείται γιατί αποσιωπάται ένα μεγάλο μέρος της. Και πράγματι όλοι επικεντρωνόμαστε στο τμήμα εκείνο που περιγράφει τη θριαμβευτική είσοδο του Ιησού στα Ιεροσόλυμα, ξεχνώντας το πρώτο μέρος, όπου περιγράφεται η πράξη της Μαρίας, αδελφής του Λαζάρου, η οποία πήρε « λίτραν μύρου νάρδου πιστικής πολυτίμου» για να αλείψει με αυτό τα πόδια του Χριστού και να τα σκουπίσει στη συνέχεια με τα μαλλιά της. Κι όμως, η Εκκλησία με επίγνωση και συνειδητά δεν προβάλλει μόνον τους στίχους της βασιλικής

υποδοχής του Ιησού στην Αγία Πόλη, αλλά παραθέτει και αυτό που αμέσως είχε προηγηθεί, όχι για να μη χαθεί η ιστορική και χρονική αλληλουχία των γεγονότων, αλλά για να πετύχει κάτι άλλο. Τι; Αυτό που αβίαστα προκύπτει από την αντιπαραθετική μελέτη των συμπεριφορών του λαού και της Μαρίας.

Η θριαμβευτική είσοδος του Χριστού

Σεισμός στα Ιεροσόλυμα! Θριαμβευτική υποδοχή! Ο λαός σε αναταραχή! Άλλοι να κόβουν κλαδιά από τους φοίνικες και να τα επισείουν θριαμβευτικά κατά την είσοδο του Χριστού στην Αγία Πόλη. Άλλοι να στρώνουν ρούχα για να μην πατήσουν χώμα όχι μόνον τα πόδια του μεγάλου Διδασκάλου, αλλά ούτε καν τα πόδια του υποζυγίου του. Άλλοι να φωνάζουν με αλαλαγμούς χαράς και προσμονής. Κι όλοι να στριμώχνονται γύρω του περιμένοντας ένα νεύμα, μία προσταγή, το έναυσμα για να τον ανακηρύξουν βασιλιά του Ισραήλ, με ο,τι αυτό συνεπαγόταν τότε.

Γιατί συμπεριφερόταν έτσι ο πολύς λαός; Όσοι ήταν παρόντες όταν ανέστησε ο Χριστός τον Λάζαρο, τεσσάρων ημερών νεκρό, διηγούνταν το θαύμα που έζησαν, με τη συνήθη προσθήκη υπερβολών και αναλύσεων, αλλά και προσδοκιών και διεκδικήσεων, άσχετων με τα όσα μέχρι τότε είχε κηρύξει ο Διδάσκαλος. Αυτοί που άκουγαν ενθουσιάζονταν, μεταφράζοντας τα πάντα χρησιμοθηρικά, ιδιοτελώς και συμφεροντολογικά. Δεν δόξαζαν τον Θεό ως κυρίαρχο της ζωής και του θανάτου. Αντιμετωπίζοντας τον Χριστό σαν χρηστικό αντικείμενο, δόξαζαν το «υπερόπλο» του Ισραηλ, το οποίο θα ανάσταινε τους νεκρούς στις μάχες και θα θεράπευε τους τραυματίες, δημιουργώντας μια ακατανίκητη δύναμη...

Πόση επιπολαιότητα! Πόση διαστρέβλωση των κινήτρων και των προθέσεων του Χριστού! Πόση αλλοίωση του ήθους, το οποίο κήρυττε! Γι' αυτό και ο Ιησούς σιωπά! Δεν τους λέει τίποτε. Όχι επειδή γνωρίζει ότι σε λίγο οι ίδιοι από το «ωσαννά» θα καταλήξουν στο «σταύρωσον». Γι' αυτό τους έχει ήδη συγχωρήσει. Μένει σιωπηλός γιατί δεν θέλει να κάνει τίποτε που να παρερμηνευθεί ως αποδοχή από τον ίδιο αυτής της αλλοίωσης, που η ανθρώπινη ιδιοτέλεια και ο καιροσκοπισμός επιφυλάσσουν στο κήρυγμα και τα θαύματά του. Είναι η εναργέστερη και ευγλωττότερη διαμαρτυρία για την άρνηση των ανθρώπων να αποδεχθούν τη σωτήρια πίστη και το λυτρωτικό ήθος!

Η συμπεριφορά της Μαρίας και του Ιούδα

Αντίθετα, πριν ολ' αυτά, μία γυναίκα, η Μαρία, η αδελφή του Λαζάρου, καθώς ο Χριστός φιλοξενούνταν με τιμητικό δείπνο στο σπίτι τους, παρόντων του Λαζάρου και της διακονούσης Μάρθας, αγοράζει τριακόσια είκοσι πέντε γραμμάρια πολύτιμου μύρου, γνήσιου και ανόθευτου, αξίας όσης τα ημερομίσθια ενός έτους, και με αυτό πλένει τα πόδια του σκουπίζοντάς τα με τα μαλλιά της, ένδειξη ευγνωμοσύνης και αφοσίωσης. Και ο Ιησούς το αποδέχεται πλήρως, δεν αντιδρά· αντιθέτως υπερασπίζεται τη Μαρία στις ιδιοτελείς αιτιάσεις του Ιούδα ότι κακώς χύθηκε τόσο πολύτιμο μύρο κι ότι θα 'πρεπε να εκποιηθεί και τα χρήματα να δοθούν στους φτωχούς.

Γιατί συμπεριφέρεται έτσι η Μαρία; Ας θυμηθούμε ότι καθήμενη «παρά τους πόδας του Ιησού ήκουε τον λόγον αυτού» (Λουκ. 10,39). Ίσως και να ήταν η μόνη που κατανοούσε τι επρόκειτο να συμβεί, γι' αυτό και ο Χριστός το ανέδειξε λέγοντας πως ο,τι έκανε το έκανε ως συμβολισμό και προετοιμασία του σώματός του για την ημέρα της ταφής του. Η Μαρία προσέγγιζε τον Ιησού ενσυνείδητα, χωρίς ανθρώπινους υπολογισμούς ή πλάνη περί του ποιόν είχε απέναντί της. Γι' αυτό και αυτήν την ολοκάρδια προσέγγιση, τη γεμάτη επίγνωση και καθαρότητα τη δέχεται ο Θεός και την επαινεί.

Αντίθετα, χωρίς να αποκαλύψει τον Ιούδα ως κλέφτη και μάλιστα του γλωσσοκόμου, του κοινού ταμείου για τη συντήρηση του Χριστού και των μαθητών, χωρίς ν' αποκαλύψει τη μελετώμενη προδοσία, χωρίς να επιτιμήσει το υποκριτικό ενδιαφέρον δήθεν για τους φτωχούς, επιμένοντας να περιμένει την παραμικρή ένδειξη μεταστροφής, το ελάχιστο δείγμα μετανοίας, προσπαθεί και πάλι να νουθετήσει και να διδάξει, ώστε να άρει παρεξηγήσεις και να υπερασπιστεί τους δικούς ανθρώπους.

Αδελφοί, σήμερα, καθώς μπαίνουμε στην τελική ευθεία για το Πάσχα, η Εκκλησία αντιπαραβάλλει τις ανθρώπινες στάσεις έναντι του Χριστού. Από τη μια οι συμφεροντολογικές, οι ενθουσιαστικές, οι εγκοσμιοκρατικές. Από την άλλη η ολοκάρδια πίστη, η εν αληθεία κατανόηση και η θυσία. Ο Κύριος ευαρεστήθηκε και υπερασπίστηκε τη δεύτερη, απορρίπτοντας τις πρώτες. Εμείς ποια στάση θ' αποφασίσουμε να τηρήσουμε έναντι του «ερχόμενου προς το εκούσιον πάθος»;